

Tilkinin Sessiz Orkestrası

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Sessiz Orkestrası

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir orman açıklığında, tilki Fennick yumuşak, yosunlu bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Yosun yeşili bir atkı takmıştı ve bir kulağının arkasında ahşap bir baton duruyordu. Kızıl kahverengi tüyleri parlıyor, beyaz uçlu gür kuyruğu mutlulukla sallanıyordu. Müziği çok severdi ve bunu bütün hayvan dostlarıyla paylaşmak isterdi. 'Bir konser!' diye düşündü. 'Herkes gelebilir!'

Fennick davetiyelerini parlak sonbahar yapraklarına yazıp gönderdi. Herkese yüksek sesli davullar ve trompetler planladığını anlattı. Ama fare Pip davetiyesini okuyunca minik pembe kulaklarını kapattı. 'Yüksek sesler canımı yakıyor!' diye ciyakladı. Pip avuç içi kadardı, yumuşak gri tüyleri ve gök mavisi bir yeleği vardı. O da müzikten keyif almak istiyordu ama yüksek sesler onu titretiyordu.

Fennick, Pip'in bir mantarın arkasına saklandığını fark etti. Palamut kabuğundan şapkası, titredikçe sallanıyordu. 'Ne oldu, küçük dostum?' diye yumuşakça sordu. Pip fısıldadı: 'Müziği seviyorum ama yüksek sesler beni korkutuyor.' Fennick'in kehribar rengi gözleri yumuşadı. Atkısını çözdü ve düşündü. 'Öyleyse konserimizi sessiz yapmalıyız,' dedi. 'Herkes kendini güvende hissetmeli.'

Fennick dostlarını bir araya çağırdı. Hardal rengi önlüğünün cebi kuru yapraklarla dolu olan kirpi Bramble geldi. Baykuş Luna, lavanta rengi şalı dalgalanarak ve gümüş çingırağı boğuk bir ses çıkararak süzülüp indi. 'Sessiz bir orkestraya ihtiyacımız var,' diye açıkladı Fennick. 'Sadece yumuşak sesler.' Bramble'ın parlak gözleri parladı. 'Fikirlerim var!' dedi ve yapraklarını hışırdattı.

Bramble onlara kuru yaprakların nasıl hafif bir yağmur gibi hışırdayabileceğini gösterdi. İçi boş bir palamuda bir dal parçasıyla vurdu—yumuşak, odunsu bir tıkırtı. Luna alçak, sıcak bir nota mırıldandı. 'Ağaçların arasından esen bir meltem gibi,' diye yumuşakça öttü. Fennick batonunu küçük bir daire çizerek salladı. 'Mükemmel!' dedi. 'Sadece sessiz sesler kullanacağız.' Pip uzaktan merakla izledi.

Sonra daha yumuşak çalgılar buldular. Bramble küçük çakıl taşlarıyla bir fındık kabuğu doldurup yumuşak bir çingirak yaptı. Luna kanadını bir örümcek ağına sürterek hafif bir pırıltı oluşturdu. Fennick kuyruğunu yere düşmüş bir yaprağa vurdu —fısıltı gibi bir tıkırtı. 'Ve mırıldanabiliriz,' diye ekledi Luna. Pip bir eğrelti otunun altından göz atarken, koyu renkli gözleri hayretle açılmış halde çalıştılar.

Pip hâlâ gergindi. 'Ya bir ses çok yüksek olursa?' diye sordu. Fennick dizlerinin üzerine çöktü. 'Sen bizim dinleyicimiz olabilirsin,' dedi. 'Bir şey çok yüksek gelirse, sadece kulaklarını kapat, biz de onu daha yumuşak yaparız.' Pip gülümsedi, minik burnu seğirdi. Konsere gelmeyi kabul etti. Fennick ona yumuşak bir yonca yastığının üzerinde ön sırada bir yer verdi.

Sessiz konserin haberi yayıldı. Daha çok hayvan geldi— tavşanlar, sincaplar, bir köstebek—bazıları da yüksek seslerden hoşlanmıyordu. Fennick her birini karşıladı. 'Herkes için yer var,' dedi. Bramble minik yaprak çingirakları dağıttı. Luna mırıldanma şarkısını öğretti. 'Sadece hafif bir mırıltı,' diye öttü. Herkes birlikte çalıştı, ninni gibi yumuşak sesler çıkardı.

Konser akşamı geldi. Parıldayan mantarlardan yapılmış fenerler açıklığı aydınlattı. Seyirciler yosunlu taşlara ve yumuşak çimlere oturdu. Pip yonca yastığına oturdu, patileri kulaklarının üzerindeydi, ne olur ne olmaz diye. Fennick ahşap batonunu kaldırdı. 'Unutmayın,' diye fısıldadı, 'yumuşak ve nazik.' Sessiz orkestra çalmaya başladı.

Önce hışırdayan yapraklar geldi—hafif bir yağmur gibi. Pip bir kulağını açtı. Sonra palamutların yumuşak tıkırtıları—uzaklardaki bir ağaçkakan gibi. Pip diğer kulağını da açtı. Luna sıcak, alçak bir melodi mırıldandı. Ses herkesi sıcacık bir battaniye gibi sardı. Pip'in bıyıkları gevşedi. Hatta minik patilerinde müziği hissederek hafifçe sallandı.

Yarıda, bir sincap yanlışlıkla bir fındık kabuğu düşürdü. Kabuk bir taşın üzerinde takırdadı! Pip nefesini tuttu ve kulaklarını kapattı. Ama Fennick hemen batonunu salladı. 'Daha yumuşak, dostlar,' dedi. Orkestra bir fısıltıya dönüştü. Luna sakinleştirici bir nota mırıldandı. Bramble çok nazıkçe tıklattı. Pip başını uzatıp gülümsedi. Müzik yeniden yumuşamıştı, sadece onun için.

Konserden sonra Pip Fennick'e kořtu. 'Her řeyi duydum!' diye mutlulukla ciyakladı. 'Çok güzeldi!' Fennick'in kuyruęu sallandı. 'Daha iyi yapmamıza yardım ettin,' dedi. Bramble başını salladı. 'Kulakların bize neyi deęiřtirmemiz gerektięini gösterdi.' Luna yumuřakça öttü. 'Müzık herkes içindir,' dedi. Hayvanlar kimse korkmasın diye sessizce tezahürat yaptı.

O geceden sonra sessiz orkestra sık sık çaldı. Yeni yumuşak sesler icat ettiler: tüylerin fırçalanması, suyun damlaması, hafif mırıldanma. Daha çok hayvan katıldı ve her biri kendini güvende hissetti. Pip resmi 'dinleyici' oldu, bir ses çok yüksek olursa işaret vermeye her zaman hazırды. Fennick, küçük ve yumuşak değişikliklerin büyük fark yarattığını öğrendi.

Bir akşam Fennick, Pip ile birlikte ateş böceklerinin dansını izlerken oturdu. 'Biliyor musun,' dedi, 'eskiden müziğin büyük ve cesur olması gerektiğini düşünürdüm. Ama sessiz müzik de aynı derecede harika.' Pip başını salladı, palamut kabuğu şapkası sallandı. 'Ve artık herkes ondan keyif alabilir,' dedi. Ormanın sessizliğini dinlediler, kendi başına sessiz bir konser gibiydi.

Hayvanlar hâlâ tilkinin sessiz orkestrasından bahsederler. Fennick'in iyiliğinin her şeyi değiştirdiğini söylerler. Onlara kapsayıcılığın esneklik demek olduğunu gösterdi—herkesin ihtiyaçlarına yer açmak. Ve bir zamanlar yüksek seslerden korkan minik fare Pip, artık müziği her zamankinden daha çok seviyor. Hatta kendi sessiz şarkılarını mırıldanıyor ve orman kocaman gülümsemelerle dinliyor.

Ve böylece, o güneşli açıklıkta sessiz orkestra çalmaya devam ediyor. Fennick ahşap batonunu sallıyor ve hayvanlar yumuşak, nazik sesler çıkarıyor. Pip yonca yastığında oturuyor, kalbi neşeyle dolu. Hepsi öğrendi ki biraz iyilik ve birkaç küçük değişiklikle herkes eğlenceye katılabilir. Orman bu sayede daha mutlu bir yer.